

SJEVERAC

LIST UČENIKA OŠ LJUDEVITA GAJA ZAPREŠIĆ, RUJAN 2011., GODINA 17., CIJENA: 10 KN

Domovinski rat:

**DANI PONOSA
I SLAVE**

Naši učenici:

**VATRENI
UMOVI**

Ban Jelačić:

**NJEGOVO IME
PRIPADA POVIJESTI**

Mirjam Nikolić, 6.d

Impressum:

SJEVERAC, list učenika OŠ Ljudevita Gaja, broj 17, rujan 2011.

Uredništvo: Lovro Mihalić, Jan Peranić i Gabriel Peić (6.d), Iris Brcković, Hanna Davidović i Marta Bužanić (8.d), Sanja Tanodi, Fabian Leovac, Dominik Razum i Martin Gabričević (8.b)

Voditeljica: Lidija Kapetanović, prof.

Ravnateljica: Đurđica Šepac, prof.

Prijelom: Dijana Hađasija, grafički dizajner

Tisak: Denona

Dragi čitatelji,

u pokušaju da Vam priredimo još jedan Sjeverac s mnogo zanimljivih tema, a uz veliku pomoć Povijesne grupe naše škole, odabrali smo za vas:

Naše novo pojačanje!

Sadržaj:

Projekti i događanja: Papir po papir	4
Dani ponosa i slave	6
Oni su naš vječni plamen	8
Volite svoju domovinu	9
Spomen soba u Zaprešiću	12
A naši junaci ove godine su...(natjecanja)	14
Biljka mesožderka u našoj blizini	16
Zamisli da si	17
Vatreni umovi	18
Dva pisca spojena gradom i brojem.....	20
Njegovo ime pripada povijesti	22
Život naš svagdanji	26
Pomažući drugima, pomažeš i sebi.....	28

Papir po papir...

Prikupljanje starog papira te Božićni i Uskrsni sajam samo su neke od aktivnosti koje provodimo tijekom cijele školske godine, a izvrsno su se uklopile uz naš Projektni dan kojim smo kao Eko-škola obilježili Dan planeta Zemlje

U srijedu 20. travnja 2011. godine u školskoj sportskoj dvorani održan je Školski ekološki kviz. Natjecale su se najbolje ekipe učenika naše škole iz pet nastavnih područja koja su dio nastavnih predmeta prirode, biologije, kemije, geografije i vjeronauka. Najuspješnija je bila ekipa broj 1. u sastavu: Filip Brkić, Morena Benčić, Grgur Mihalinec, Tibor Babović i Stela Galušić. Oni će nas sljedeće školske godine predstavljati na Županijskom ekološkom kvizu „Lijepa naša“.

Pobjednička ekipa

Tijekom godine sudjelovali smo i u mnogim drugim akcijama. U Caritasovoj humanitarnoj akciji "Za 1000 radosti" prikupljeno je 2.460 kn. Pola iznosa uplaćeno je Hrvatskom Caritasu, a drugi dio namijenjen je obiteljima naših učenika u potrebi. Za našeg bolesnog učenika 2. razreda i potrebe njegova liječenja prikupljen je novčani iznos od 18.449,50 kn.

Na "Danima kruha" prikupljeno je 12.895,14 kn, od čega je Specijalnoj bolnici za kronične bolesti dječje dobi Gornja Bistra uplaćeno 6.345,39 kn za potrebe kupnje 40 dječjih pižama te vitamina i sokova, a Odjelu hematologije u Bolnici Rebro donirano je novo računalo i pisač u vrijednosti 6.549,75 kn. Hvala što ste se odazvali i sudjelovali u svim našim događanjima i humanitarnim akcijama.

Iz Vodiča za roditelje

Dio Projektnog dana bio je i Uskrсни sajam, prodajna izložba prigodnih učeničkih radova kakvu smo već održali i 6. prosinca 2010. pod nazivom Božićni sajam. Učenici, uz pomoć svojih razrednih učitelja i roditelja, marljivo su izrađivali različite predmete i ukrase s božićnim i uskrsnim motivima, a potom ih prodavali. Na sajam su nam se odazvali brojni učenici i roditelji, a atmosfera u školi je bila odlična. Prihod od prodaje na sajmovima namijenjen je sufinanciranju izvanučioničke nastave, a njemu će se priključiti i novac od prodaje starog papira prikupljenog tijekom godine. Svake prve srijede u mjesecu učenici su u školu donosili stari papir i tako sudjelovali u natjecanju među razredima. O konačnim rezultatima i prikupljenim sredstvima u ovoj našoj akciji čitat ćete u sljedećem „Sjevercu“.

Dani pono

*Krajem osamdesetih godina 20. stoljeća u Hrvatskoj dolazi do demokra
Taj proces prati i oružana pobuna dijela srpskog sta*

Zbog ratnih događanja u Zaprešić već u srpnju 1991. dolaze prvi prognanici s područja Gline i okolnih mjesta, zatim iz Petrinje, Slunja, Hrvatske Kostajnice, Karlovca, Dvora na Uni, Topuskog, Osijeka, Vukovara... U tijeku rata naš je kraj skrbio o 6003 prognanika i 7490 izbjeglica.

Od kolovoza 1991. godine u Centar za socijalni rad prijavljivalo se i do 300 osoba, najviše iz istočne Slavonije. Na području zaprešićkog Centra organizirana su dva prihvatilišta za 260 prognanika, jedan u Domu za radnike komunalnog poduzeća Zaprešić, a drugi u Pojatnu u nastambi Viadukta. Izbjglo stanovništvo iz Bosne i Hercegovine dolazi od proljeća 1992. iz Bosanskog Broda, Kupresa i Dervente, a onda i iz ostalih dijelova pod okupacijom. Evidentirano je 7490 osoba.

U povijesnim zbivanjima 90-ih godina i procesu osamostaljivanja Hrvatskoj je nametnut rat u kojem je morala braniti svoje domove, zemlju i ljude. Zbog oružane pobune dijela srpskog stanovništva, koje je bilo dobro naoružano i potpomognuto Jugoslavenskom narodnom armijom (JNA), rat je zahvatio dio hrvatskog teritorija, a hrvatski su branitelji hrabro krenuli u obranu svoje domovine. Iako naš zaprešićki kraj nije bio prostor oružanih borbi ni razaranja, mjesecima se živjelo u neizvjesnosti, pod uzbunama, uz sirene, u skloništim i podrumima. Već nakon prvih oružanih sukoba s našeg područja odlaze dobrovoljci na sva ratišta diljem Hrvatske, a pridružuju im se i pisci Josip Palada i Sead Begović, koji odlaze u četu Hrvatskih umjetnika.

U Domovinskom ratu s našeg područja poginula su 43 branitelja. Prvi branitelj poginuo je već 8. rujna 1991. Najmlađi branitelj imao je samo 18 godina, a najstariji 48 godina.

Zbrinjavanje prognanika i izbjeglica bilo je moguće uz humanitarnu pomoć Caritasa, Crvenog križa, Europske zajednice, donacija domaćih i stranih udruga i pojedinaca.

Zahvaljujući svima njima, ali prije svega braniteljima koji su branili i obranili zemlju, traumatizirano, prognano i izbjglo stanovništvo polagano je nastavilo život zbližavajući se s gradom koji im je postao novi dom. Oslobođanje okupiranih dijelova Hrvatske ostvareno je nizom vojnih akcija tijekom nekoliko godina, a nakon Domovinskog rata i okončanjem sukoba dio prognanika i izbjeglica trajno se nastanio na zaprešićkom području. Sjećanje na te ratne dane i poginule branitelje uvijek je prisutno u nama i našim srcima, često slušamo o njima jer branitelji su bili nama bliski ljudi, naši roditelji, stričevi, prijatelji ili poznanici naših roditelja, a to nas je dodatno potaknulo da 20 godina nakon početka Domovinskog rata saznamo više o ratnim akcijama i braniteljima koji su u njima sudjelovali.

Nikolina Čukac, 7.a, i Povijesna grupa

sa i slave

*tizacije društva koja 1991. prerasta u osamostaljenje Republike Hrvatske.
novništva te posezanje Srbije za hrvatskim teritorijem*

Datum	Što se dogodilo?	Danas obilježavamo kao...
30. svibnja 1990.	zasjedanje višestranačkog Sabora	Dan Hrvatskog sabora
22. prosinca 1990.	izglasan Ustav Republike Hrvatske	-
25. lipnja 1991.	Odluka Sabora o osamostaljenju Hrvatske	Dan državnosti
8. listopada 1991.	Saborska odluka o prekidu veza s Jugoslavijom, uspostavljena samostalna Hrvatska	Dan neovisnosti
15. siječnja 1992.	članice EU priznale Hrvatsku	-
22. svibnja 1992.	Hrvatska je primljena u UN	-
5. kolovoza 1995.	vojno-redarstvenom akcijom 'Oluja' oslobođen Knin	Dan pobjede i domovinske zahvalnosti

Rat u brojkama:

- poginulih oko 20.000
(od čega 8.500 civila i 300 djece)
- ranjenih oko 35.000
- više od ¼ teritorija okupirano
- uništeno oko 30% gospodarstva
- uništeno 160.000 stanova
- stradalo oko 600 naselja
- oštećeno 660 objekata registriranih kao spomenici kulture

Oni su naš vj

U prosincu 2009. godine tiskana je knjiga „Oni su naš vječni plamen“ boreći se za slobodu Hrvatske. Knjiga, čije je tiskanje potaknula Udruga roditelja poginulih u našem istraživanju Domovinskoga rata i saznanja o poginulim braniteljima.

1991.

Mario Brašić
Marinko Bašić
Rade Teofilović
Ferid Galijašević-Fric
Marijo Mateček
Dubravko Ožegović
Mladen Kovač
Damir Valenteković
Nino Kink
Zoran Janton
Davor Bašić
Mario Rehor

1992.

Željko Žagmeister
Stjepan Jedvaj
Andrija Vidak
Dubravko Jarčan
Ivan Krčelić
Zdravko Lozančić
Vlado Prišćan
Mladen Pintar
Mladen Gajšak
Ivan Klanfar
Dragutin Sinković
Božo Šeničnjak
Jakov Damjanović
Zdravko Vidaković

Mario Rehor (29.5.1975. - 30.12.1991.)

Poginuli branitelj Mario Rehor bio je sin Miroslava Rehora, koji je nekad radio u našoj školi i predavao glazbenu kulturu. Smrt njegova sina Marija, tada 16-godišnjeg mladića, duboko je potresla njega, ali i cijelu našu školu. Tadašnja profesorica povijesti i zemljopisa u našoj školi Ana Ivelja napisala je pjesmu za prerano poginulog mladića i branitelja pokušavajući izraziti svoje i osjećaje svojih kolega, a pjesmu su mu posvetili i njegovi srednjoškolski prijatelji iz 3.c razreda.

Dječak na braniku domovine

On je bio još dječak pun osmijeha.
I gledao je život još dječjim očima.
Tražio je neke svoje male ideale,
Negdje među zvijezdama, u snovima.
Nitko ne može reći da je bio običan dječak,
Jer sa šestnaest godina otišao je u rat.

S tužnim sjećanjem 3. c
i razrednica

Našem heroju

Ne možemo oplakat' mladost tvoju.
Dao si najviše svome rodu,
darovao život za slobodu.
Danas pjevamo ljubav tvoju,
naš heroju.
Kako ti reći: „Junače, hvala“.
Srce te moli: daj nam pokloni
hrabrost svoju.
Častiti želimo ljubav tvoju,
naš heroju.
Hrvatska mati mora znati:
slavan si, pao si za nju u boju.
Mi sada slavimo ljubav tvoju,
naš heroju.

Ana Ivelja

Jan Juričić, 6.a

Martina Kušer, 6.d

ečni plamen

*u znak sjećanja na sve branitelje sa zaprešićkog područja koji su poginuli
diteља poginulih branitelja, pomogla nam je da napravimo važan korak dalje
mo više o braniteljima sa zaprešićkog područja*

Nino Kink (10.7.1967. - 23.11.1991.)

Nino Kink rodio se 1967. godine. S mojim tatom Rankom, bratićem, dječučke dane provodio je u igri zavlaćeći se u sve kutke tadašnjeg Zaprešića. Nerijetko su se igrali rata s drvenim puškama ne sluteći da će ih u ružnoj stvarnosti vrlo brzo zamijeniti pravima. Početkom Domovinskog rata ni Nino ni moj tata nisu razmišljali, već su krenuli u obranu domovine.

Nino je bio sin jedinac mame Tajke i tate Paje. Bio je suprug moje drage tete Nade i otac malog Nikole te još nerođenog sina Nine. Želeći da njegova mlada obitelj živi u slobodnoj Hrvatskoj, krenuo je, kao pripadnik Zbora narodne garde i 101. susedgradske brigade, na ratište prvo u okolicu Zadra, a zatim u istočnu Slavoniju. Kad bi s ratišta dolazio kući, svojoj obitelji, izbjegavao je pričati o surovosti rata. Uživao je u igri s Nikolom i sa suprugom planirao budućnost.

No 23. studenog 1991. godine, samo nekoliko dana nakon pada Vukovara, pomažući Slavoncima u obrani Ernestinova, Nino je tragično stradao od neprijateljske granate... Šok, tuga i bol preplavili su našu obitelj, tugovao je i njegov Zaprešić. Tugujemo i danas. U spomen na Ninu, ali i sve poginule, svake godine na Novom groblju u Brdovcu, palimo svijeće i ne zaboravljamo ih.

Maja Saili, 7.a

1993.

Radovan Mladenović
Zdravko Štos
Vedran Postružin
Ivan Franceković
Ivan Fabijančić

1994.

Damir Halužan
Emin Sulejmanagić
Marijan Kelhar

1995.

Tihomir Vinter
Zoran Rajter
Boro Topić
Miljenko Stanešić
Željko Vrabec
Željko Blažević
Zoran Grgac

1996.

Mato Batljan
Pavo Stanić

Ana Kerovec, 7.d

Iva Kliček, 7.a

Mia Peharec, 7.b

Volite svoju domovinu,

Iako je rođena u Zagrebu, Barbara Baketa, učenica 7. a razreda naše škole, jako se ponosi svojim vukovarskim korijenima. Razgovarali smo s njezinim tatom Markom, Vukovarcem i vukovarskim braniteljem o tome kako je u Vukovaru bilo nekad, a kako se živi danas

Vukovar nekad, Vukovar danas?

Jedan od najljepših podunavskih gradova u bivšoj državi. Brojao je oko 45.000 stanovnika - činilo ga je više od 25 različitih nacionalnosti, industrijski razvijen (primjerice tvornica „Borovo“ bila je najveća tvornica obuće u jugoistočnoj Europi; zatim poznata tvornica tekstila „Vuteks“; poljoprivredni kombinat „VUPIK“; Luka Vukovar kao druga najveća pretovarna luka na Dunavu nakon Beograda). U blizini grada je i čuveni prethistorijski lokalitet Vučedol, koji je bio nastanjen još prije pet tisuća godina.

Danas, na žalost, bez snažne državne financijske pomoći Vukovar još uvijek ne uspijeva „stati na noge“. Gospodarska situacija je teška, nezaposlenost vrlo velika, većina obiteljskih kuća i stanova jest obnovljena, ali mnoge obnovljene kuće još uvijek su neuseljene. Ljudi pokušavaju naći priliku za novi život u drugim sredinama. Vukovar je uz Pulu najskuplji grad za život u Hrvatskoj, a gotovo polovica njegovih stanovnika prima mirovinu, dakle nisu više radno aktivni. Dvije najbrojnije zajednice, Hrvati i Srbi, međusobno surađuju samo kada ih obaveze ili posao na to upućuju. Svaka zajednica još uvijek vodi svoj paralelni život. Nepovjerenje još uvijek postoji, previše je nepoštivanja i neiskrenosti. Emocije su još uvijek snažne.

Kada ste postali svjesni da će se zaratiti? Koji su Vam događaji to dali naslutiti?

Iskreno, dugo vremena, unatoč svim manifestacijama

ostraćenosti u javnom i političkom životu 1991. godine, iskreno sam vjerovao i pritom se (ne)svjesno zavaravao kako će razum nadjačati emocije. Nacionalno sam bio osviješten, fakultetski obrazovan, širokih društvenih kontakata. Masakr dvanaestorice policajaca u selu Borovu, u svibnju 1991., i otvoreno svrstavanje JNA na stranu terorista za mene je značilo početak puta u ratni pakao.

Do kada ste bili u Vukovaru? Možete li opisati život u Vukovaru na početku, odnosno tijekom rata?

U Vukovaru sam bio cijelo vrijeme trajanja opsade, preciznije do 17. studenog 1991. kada u skupini od 150 branitelja prelazimo rijeku Vuku i vršimo proboj u pravcu sela Bogdanovci i Marinci s ciljem dolaska u Vinkovce.

Na početku rata pojedini dijelovi grada uopće nisu osjetili borbena djelovanja. Primjerice, već u lipnju 1991. u borovskoj četvrti Alojzije Stepinac vođene su borbe u Banijskoj i Kozaračkoj ulici, padale su minobacačke granate, dok je u samom Vukovaru bilo posve mirno - mogli ste slobodno šetati, igrati košarku... Prve žrtve u neposrednim borbenim okršajima na prilazu gradu oko Sajmišta, Trpinjske ceste i Doma tehnike u Borovu pretrpjeli su naprijatelji i njihova tehnika, tako da je moral vukovarskih branitelja na početku rata bio na vrlo visokoj razini. Postupno, kako je neprijatelj sve više pojačavao pješačke, tenkovske, topničke i zračne napade na Vukovar, broj stradalih vukovarskih branitelja je rastao, ali moral branitelja bio je još uvijek vrlo visok.

Tek kada je 1. listopada 1991. JNA u potpunosti stavila Vukovar u „okruženje“, moglo se osjetiti kako branitelji sve teže podnose nedostatak ljudstva, streljiva, oružja jačeg kalibra, sanitetskog materijala. Važno je napomenuti da su cijelo vrijeme opsade Vukovara djelatnici Radija Vukovar (Vesna Vuković, Alemka Mirković, Josip Esterajher, Siniša Glavašević...) bili glas koji je, ne samo Hrvatskoj izvan Vukovara nego i nama braniteljima grada, održavao vjeru da ćemo se na kraju uspjeti obraniti.

Koja su vam najbolnija sjećanja i događaji iz rata?

Teško je izdvojiti nešto što bi bilo potresnije od drugog. Sjećam se dana 16. listopada 1991., povlačenja i evakuacije starih i nemoćnih civila iz podruma u kojima su živjeli. Vijesti o poginulim prijateljima nizale su se kao na traci. Teško da ću ikada zaboraviti sliku poginulog prijatelja Slobodana Duraja, kojem je ispod krvave plahte virila crna kovčava kosa.

Ili, gotovo nadrealno apokaliptična slika velikoga vinskoga podruma koji se proteže od „Vučedolske kapljice“ do Eltzova dvorca u centru grada. Na stotine uplašene djece, žena, staraca, izgladnelih, posivjelih u licu, ugaslih očiju - željnih Sunca, vode, sigurnosti, svega. Grozničava treperava svjetlost svjetiljki improviziranih od vezica za cipele, pluta i ulja dodatno je pojačavala atmosferu iz Dickensovih romana. Tada, sredinom studenog 1991., Vukovar je upoznao STRAH.

posebno svojim djelima

Mnoge su vukovarske obitelji razorene, domovi porušeni. Kako je prošla vaša obitelj?

U apokaliptičnim razmjerima vukovarskog stradavanja naša uža obitelj bila je praktično blagoslovljena - ja sam u tri navrata bio lakše ranjavan i nemam ozbiljnih posljedica, izašao sam u proboju. Otac, majka i mlađa sestra bili su zarobljeni, otac je odveden u logor u Sremsku Mitrovicu gdje je bio do kraja siječnja 1992. Majka i sestra su po zarobljavanju bile pet dana u tranzitnom logoru S. Mitrovica, a potom su s ostalim ženama prebačene u Hrvatsku. Sestrin prvi suprug, koji je također bio vukovarski branitelj, još se uvijek vodi kao nestala osoba. Na početku rata, u rujnu 1991., poginuo mi je bratić naišavši na protutenkovsku minu, a njegov rođeni brat pogubljen je na Ovčari, nakon pada Vukovara.

Vaš je otac prošao dva rata i nekoliko logora. Što Vam je o njima ispričao?

Barbarin djed Ivo imao je pet godina kada su 1941., za vrijeme 2. svjetskog rata, četnici počinili pokolj katoličkog življa u istočnoj Hercegovini. Djed Ivo preživio je taj pokolj i dan danas ima ožiljak na glavi od sablje kojom je posječen. Ubijena mu je majka i mlađi brat, stariji brat je bio prostrijeljen kroz prsa, ali je ipak preživio.

Nakon pedeset godina, nakon pada Vukovara, djed Ivo ponovno gubi sve osim golog života, završava u logoru u Sremskoj Mitrovici, no nikada nije klonuo duhom. I po izlasku iz logora nije bio zadojen mržnjom. Uvijek je govorio: „Djeco, da biste znali tko je kakav, trebate s njim živjeti i upoznati ga“. Nikada nije pao u iskušenje i slabost da okrivi cijeli narod za zlo koje ga je zadesilo.

Pretrpio je fizička i psihička izživljavanja u logoru, kasnije se utvrdilo da je čak prehodao i srčani udar. Priznaje da su mlađi branitelji prolazili daleko gore, njihova premlaćivanja u logoru bila su gotovo svakodnevna.

Kako ste vi i Vukovarci reagirali na pad Vukovara?

Vrlo emotivno, osjećaji su često znali biti miješani zbog spoznaje da gubiš dio sebe i osobnog identiteta, a s druge strane zahvaljivao si Bogu što je prestalo suludo razaranje i što preživjeli svjedoci vukovarske kalvarije više ne moraju trpjeti iskonski strah za preživljavanjem.

Što se moglo učiniti da do toga ne dođe?

Nas dvije do tri stotine branitelja uspjelo je oružjem izaći iz Vukovara i po dolasku na slobodni teritorij bili smo uvjereni kako smo izdani, ostavljeni, žrtvovani. Pričali smo, iskreno uvjereni, da nam je bilo dovoljno pojačanje od par stotina ljudi i nešto naoružanja da Vukovar ne bi pao. Vremenom smo postajali svjesni u kojoj smo mjeri idealizirali sliku ostatka Hrvatske, no to je bilo daleko od realnog stanja. Hrvatska vojska tek se stvarala. Siguran sam da bismo, i uz idealnu

organizaciju obrane u Vukovaru, uz postojeći broj ljudi pad Grada odgodili najviše za mjesec dana, do Božića 1991.

A što se moglo učiniti da ne dođe do pada Vukovara - bojim se ništa kada se u obzir uzme odlučnost tadašnjeg Generalštaba JNA da Vukovar mora pasti.

Vukovar se obnavlja, kako je s ranama i sjećanjima ljudi?

U obnovu Vukovara Vlada RH je uložila milijune kuna, daleko više nego u bilo koji drugi kraj u Hrvatskoj, no očekivanja ljudi stradalnika uvijek su velika. Izostanak katarze na srpskoj strani značajno opterećuje odnose - to se najbolje vidi u odnosu na napore u pronalaženju masovnih grobnica i rasvjetljavanju ratnih zločina. Zid šutnje i danas postoji, a Vukovarci još traže više od 500 nestalih.

Kada ste se doselili u Zaprešić? Možete li usporediti Vukovar i Zaprešić?

U Zaprešić smo doselili (vjerovali smo samo privremeno) u siječnju 1993. Zaprešić je tada bio puno manji. Vrlo je sličan vukovarskoj četvrti Borovo - ima veliku tvornicu, veliki sportski stadion, satelitsko je naselje uz veći centar, jedino mu nedostaje Dunav da bi bio gotovo isti kao Borovo.

Što bi mladi, naši učenici, a i ostali morali znati i pamtili o Vukovaru i Domovinskom ratu?

Vukovar je simbol hrvatskog otpora, branili su ga ne samo njegovi stanovnici nego i dragovoljci iz gotovo cijele Hrvatske. Herojstvo maloga hrvatskoga čovjeka, domoljuba i rodoljuba jače je od bilo koje prijetnje.

Volite svoju domovinu Hrvatsku, posebno svojim djelima. Po njima će Vas iduće generacije pamtili.

Barbara Baketa, Maja Saili, 7.a i Povijesna grupa

Spomen soba u Zaprešiću

O Domovinskom ratu smo čuli i učili, znamo da je to bio obrambeni rat za cjelovitu i neovisnu Hrvatsku. Znamo da su u ratu poginule tisuće ljudi - branitelja, civila, čak i djece. Među žrtvama su i 43 mladića iz okolice Zaprešića. Ali slušati o ratu od majki koje su izgubile svoje sinove, branitelje naše slobode, bilo je potresno. Gospođe Biserka Brašić i Tatjana Kink, majke poginulih branitelja, s kojima smo razgovarali 13. travnja 2011. u „Spomen sobi“, pokazale su nama, malim povjesničarima petašima, slike, krunice, uniforme, značke... Čitale su nam pjesme tužnih i neutješnih majki. Govorile su kako su se osjećale kada su saznale za pogibiju svojih sinova. Govorile su o boli, ljubavi, slobodi i o potrebi da čuvamo Hrvatsku i uspomenu na žrtve pale za nju. Posjetili smo i spomenik poginulim braniteljima Domovinskog rata, zapalili smo svijeću i pomolili se uz veliko „Slava im i hvala!“

Nino Dolenc, 5.c

Čuje se pucanj
majke tuguju,
oni za nas
krv liju.

Brane našu zemlju
iz srca svog,
bore se do smrti
za sve nas.

Smrt su dočekali
i mladi ljudi,
sada se nekima
krvavo sudi.

Stare kuće
u ruševinama stoje,
narod kliče i viče:
Gotovo je!

*Nino Dolenc, 5.c
(Napisano nakon susreta
s majkama poginulih
branitelja)*

„Zid boli“ u zagrebačkoj Selskoj ulici napravljen od crvenih i crnih opeka na kojima su imenima poginulih, ubijenih, zarobljenih i nestalih hrvatskih branitelja i civila. Njihove su ga obitelji počele slagati uz zgradu UNPROFOR-a za vrijeme srpske agresije na Hrvatsku, točnije 26. rujna 1993., kao apel međunarodnoj zajednici da zaustave rat i zaštite ljudska prava u Hrvatskoj. Zid sadrži 13.600 opeka s imenima nestalih i poginulih osoba. U lipnju 2005. godine preseljen je na Mirogoj i dio je spomenika koji je radio Dušan Đamonja.

Moja domovina

Moja domovina je Hrvatska. Ona je lijepa zemlja. Ima planine bogate šumom. U šumi živi puno šumskih životinja: ptice, zečevi, srne. U jesen idemo u šumu brati kestene i lješnjake. Hrvatska ima prekrasno Jadransko more u kojem živi puno vrsta riba i svake godine ljetujem na moru. Hrvatske brežuljke krase prekrasni dvorci. Puno rijeka ima moja domovina. U ljeto se često kupam na rijeci Dobri. Moja domovina ima lijepu trobojnicu, grb u obliku štita i lijepu himnu. Ja volim Hrvatsku jer u njoj žive svi moji prijatelji i svi oni koje volim.

Franjo Trninić, 4.b

Moj dom

Moj dom je moja kuća, moja obitelj, moja ljubav, jednom riječju, ja volim svoj dom i sve što ga okružuje. Moj dom je meni moja domovina, moje igralište, moj dom je meni SVE!

Laura Boros, 4.b

Moja je domovina
sunce što sja,
moja obitelj,
moji prijatelji
i ja.

Prostrane livade
pune cvijeća,
ptice što pjevaju pjesmu
proljeća.

Bezbrizna igra poslije
mirnog sna,
eto to je moja
domovina.

Kristina Milas, 4.b

Matija Horvatić, 1.d

Roberto Ujlaki, 4.b

Matija Zorman, 3.e

Nika Horvat, 3.b

Marko Lončarević, 1.d

Domovinu nosim u srcu

Moja domovina je Hrvatska. U njoj sam se rodila i u njoj živim. Čvrsto je prirasla i čvrsto se uhvatila za moje srce, kao prva velika ljubav koju cijeli život nosim sa sobom. Ljudska je duša čudna. Kad voli, ona voli. A ja volim svoju domovinu. Volim naše Jadransko more, slavonske ravnice, zagorske brege, svoju Savu, Dravu, Dunav, Krku i Koranu, i sve kutke, svaki kamenčić lijepe Hrvatske.

Kamo god budem išla, gdje god da me rijeka života odnese, svoju domovinu ću uvijek nositi sa sobom duboko u srcu.

Ariana Harčević, 5.a

A naši junaci ove godine su...

Školska natjecanja

Geografija

Ivan Čubrić, 5.a
Lovro Mihalić, 6.d
Ivan Pavičić, 7.c
Ivan Karetić, 8.d

Uvijek rezultate natjecanja gledam od kraja prema početku. Kako mi se pogled podizao, smiješak mi je rastao.

Kada ugledam svoje ime na vrhu ljestvice, osjećam se jako ponosno. To mi je najdraži osjećaj. Obožavam kad se moj trud isplati i kada pokažem svoje znanje. Na trenutak sam jako sretan, ali kada razmislim što me kasnije čeka, naglo mi padne raspoloženje.

Fizika

Ivan Karetić, 8.d

Ivan

Matematika

Hela Maković, 4.c
Ivan Čubrić, 5.a
Marko Karetić i Lovro Mihalić, 6.d
Antonia Radoš, 7.d
Ivan Karetić, 8.d

Engleski jezik

Maja Ratajec, 8.d

Informatika

Tin Orešković, 7.d

Biologija

Tin Orešković, 7.d
Ena Orešković, 8.c

Kemija

Josip Matijević, 7.a
i Antonia Radoš, 7.d
Ena Orešković, 8.c

Hrvatski jezik

Tin Orešković, 7.d
Martin Brumen, 8.b

Martin

Njemački jezik

Toni Štimac, 8.c

Toni

Županijska natjecanja

Matematika

1. Lovro Mihalić, 6.d

Njemački jezik

1. Luka Patarčić, 8. c

Biologija

2. Ena Orešković, 8.c

Geografija

3. Ivan Karetić, 8.d

Dramska predstava 'Zid' (učenici: Borna Branilović, Danijela Milas, Dominik Beč i Gabrijela Pavišić, 6.b, Morena Benčić, Lara Ostriž i Iva Perković, 6.c, i Mirko Barun, 8.a)

Školski list 'Sjeverac' predložen za državni Lidrano

Luka

Lovro

Državna natjecanja

Kemija

Ena Orešković, 8.c i
Antonia Radoš, 7.d

Biologija

Tin Orešković, 7.d

Fizika

Tomislav Pavičić, 8.c i
Ivan Karetić, 8.d,
Petar Vid Keserica
i Matija Supina, 8.b

Ena

Tin

Antonia

Petar

Tomislav

Matija

Cret i rijetka biljka mesožderka u našoj blizini?!

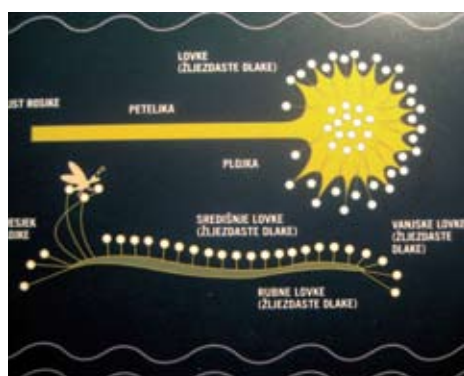
Ovogodišnja ekipa Eko-kviza naše škole otkrila nam je da naš kraj doista obiluje ne samo zanimljivim ljudima nego i biljkama

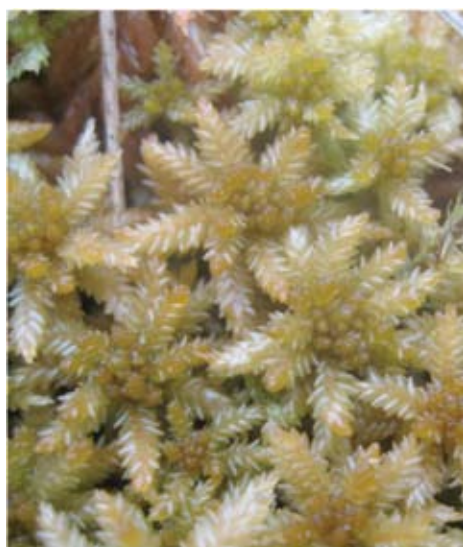
Cret ili tresetište je posebna vrsta vlažnog staništa u kojem biljke zbog manjka kisika ugibaju i stvaraju treset. Cretovi potječu još iz ledenog doba kad je klima bila vlažnija i hladnija. Oni su danas ugroženi zbog: promjene klime, prirodne sukcesije i utjecaja čovjeka. Cret je ugroženo stanište s ugroženom vegetacijom. Važno ga je sačuvati. Osim u našem kraju, u općini Dubravica, u Hrvatskoj cretovi postoje još samo u blizini Karlovca i u Gorskom kotaru. Da bi cret opstao, treba ga aktivno održavati, kositi dva puta godišnje, zabraniti svako hodanje po njemu koje nema veze s istraživanjem ili održavanjem te ga promatrati s platoa. Mah tresetar je najčešća biljka tog staništa. To je mahovina koja ima sposobnost u svojim stanicama sadržavati veliku

količinu vode. Raste gornjim dijelom, a donji, koji se nalazi u vodi s malo kisika, odumire i nastaje treset. No, mah tresetar nije jedina biljka toga staništa. Uz njega dominira trava beskoljenka, a možemo još pronaći: okruglolisnu rosiku, crnkasti šaš, bijelu šiljkicu, uskolisnu suhoperku i močvarnu trolisticu. Budući da su cretovi danas ugroženi, vrlo je važno sačuvati ih i proučiti ih jer će s njima nestati i zanimljiva i čudna biljka mesožderka - **drosera rotundifolia** ili okruglolisna rosika. Odsad ćete je sigurno znati prepoznati na grbu i zastavi općine Dubravica jer je naša ekipa Eko-kviza svojim radom svakako doprinijela da se o cretu i okruglolisnoj rosiki više zna.

Stela Galušić, 8. d

Okruglolisna rosika (drosera rotundifolia) biljka je mesožderka koja je visoka svega nekoliko centimetara. Njezini listovi su jednostavni u rozeti, a cvate ljeti bijelim cvjetićima. Plojka je obrasla žljezdastim piccima (tentakulima) koji izlučuju ljepljivu mirisnu tekućinu sličnu rosi koja privlači kukce. Zbog te se tekućine i zove rosika. Kada plijen (kukac) sleti, list se uvija, usmjerava ga prema središtu, usiše meka tkiva, a na listu ostaje osušen oklop. Okruglolisna rosika hvata kukce jer iz siromašnog tla ne može dobiti potrebne hranjive tvari (dušikovi spojevi) pa ih nadoknađuje hvatanjem kukaca. Tijekom jednog ljeta može uhvatiti čak 2000 kukaca. To je vrlo rijetka biljka i treba je sačuvati!

Zamisli da si...

Tea Mršić, 3.e

Visibaba koja niče

Jednog proljetnog dana ja, mala visibaba, bila sam u zemlji, a zemlja je bila u tegli. Bilo mi je hladno i pomalo strašno. Gurala sam zemlju svom snagom jer me sve više bilo strah. Gurala sam i gurala i napokon provirila van. Vani je bilo jako lijepo, a da stvar bude bolja, tegla je bila pokraj prozora. Gledala sam kroz prozor i divila se vanjskom svijetu. Mislila sam kako je lijepo biti vani, dok me Tina i njezina mama nisu presadile u vrt. Istina, vani je bilo lijepo, ali ne baš kako sam ja zamišljala. Ose i pčele su stalno letjele oko mene i zujale, a to je meni jako smetalo. Htjela sam opet biti u tegli jer tamo nije bilo osa i pčela. Tina je vidjela da venem od tuge i brzo je uzela teglu i stavila me u nju. Kada je Tina otišla spavati, teglu je stavila pokraj prozora.

Osjećala sam se vrlo dobro, zapravo odlično. Tina se stalno brinula o meni, maloj visibabi.

Lea Katnić, 3.d

Fran Gelo, 1.b

Ljubičica koja niče

Jednog proljetnog dana sunce je obasjalo brežuljak. Probudila me svjetlost i toplina. Bilo je prekrasno proljetno jutro.

Moja mala ljubičasta glavica provirila je iz male zelene trave. Odmah do sebe ugledala sam jaglac koji je bio žut kao sunce, koje nas je sve jače grijalo. Tada sam osjetila još neke nove prekrasne mirise. Raširila sam sve svoje ljubičaste laticice i podigla glavicu još više. Ono što sam vidjela, bilo je stvarno prekrasno. Moj brežuljak bio je sav posut cvijećem. Tu su bile sićušne tratinčice, ljubičasti šafrani, elegantne visibabe. Nisam se mogla nadiviti ljepoti oko sebe. Shvatila sam da je proljeće najljepše godišnje doba zato što se sva priroda budi.

Tea Vlahov, 3.d

Biljka

Cvjeta, cvjeta
sve dok ne procvjeta.
Pa odmah žali se
u vazi, sama, usamljena:
- Zašto me ne puste
u šumu s prijateljima?

Ivona Radoš, 2.c

Dominik Bijandžija, 1.b

Ana Elenkov, 3.e

Zagadili ste potok u kojem živim i moram se seliti. U potoku je uzbuna jer plutaju vreće za smeće i perlice u kojima su zarobljene ribice. Stoga vas molim da se vratite i pokupite smeće. Vidimo se!

Štuka

Margita Habrun, 3.e

Molim Vas da ne bacate smeće u našu vodu jer sjetite se da i Vi živite od vode.

Vaša ribica

Matija Zorman, 3.e

Do dana 25.4.2011. godine morat ćete očistiti naše jezero ili ćemo vas špricati tom vodom!

Ljuta ribica

Josip Kožarić, 3.e

Poštujte vodu i nemojte ju zagađivati jer u njoj netko živi. Svi mi koji živimo u vodi imamo pravo na zdrav i sretan život. Mi ribice ne volimo prijavu vodu, a vjerujem ni vi. Volimo vodu svi zajedno.

Tužne ribice

Petar Bulić, 3.e

SVAKA JE KAP VAŽNA jer bez vode ne možemo živjeti.

SVAKA JE KAP VAŽNA jer kada cvijeće nema vode, uvene.

SVAKA JE KAP VAŽNA jer da nema vode, životinje bi uginule.

SVAKA JE KAP VAŽNA jer bez vode priroda ne bi bila ovako lijepa.

SVAKA JE KAP VAŽNA jer bez vode ne bismo mogli raditi ručak.

Nika Horvat, 3.b

Patrik Labrović, 1.b

'Um je poput padobrana - funkcionira samo kad je otvoren'

"Za mene je ova grupa sve. Kao član grupe osjećam se super, kada dobijem lošiju ocjenu, uzrujam se, ali kada dođem u ovu grupu, potpuno zaboravim na sve svoje probleme."

Borna

Projekt „Identifikacija i rad s darovitim učenicima“ započeo je još školske godine 2009/2010. Projekt se sastoji od tri faze: identifikacija, poticanje i praćenje darovitih učenika. Na temelju psihologijskog testiranja i anketiranja učenika, učitelja i roditelja identificirano je 10 darovitih i potencijalno darovitih učenika i učenica tadašnjih trećih, odnosno sadašnjih četvrtih razreda. Ovi učenici uključeni su u grupu

koju vodi školska psihologinja, a grupu su sami nazvali „Vatreni umovi“. Kao glavna tema rada grupe izabrano je „Kreativno mišljenje“. U radionicama se obrađuju različite teme kao što su: daroviti pojedinci, samopoštovanje, kritičko mišljenje, izražavanje mišljenja uopće, debata, emocije, rad u projektima i motivacija. U radu u grupi, uz kreativnost, naročito se potiče inicijativa, otvorenost i radoznalost.

Praćenje darovitih učenika počinje od trenutka identifikacije i provodit će se do kraja školovanja, kroz rad s njima u radionici za kreativno mišljenje, praćenje školske uspješnosti i suradnju s učiteljima i roditeljima. Osnovna svrha projekta je poticanje osobnog rasta i razvoja darovitih učenika te razvijanje kreativnog mišljenja.

Pravovremenim otkrivanjem darovitosti svakog djeteta, pravilnim usmjeravanjem i poticanjem u razvoju, moguće je pomoći da potencijalno darovita djeca razviju svoje talente i kreativnost i izrastu u osobe koje će vlastitim rastom poticati napredak čitavog društva.

I ove godine će se testirati svi učenici trećih razreda te će se, zajedno s roditeljima i učiteljima, stvoriti još jedna mala darovita grupa, koja svojim pokretanjem i razvijanjem raste šireći znanje, kreativnost, mudrost i poštivanje oko sebe.

“Um je poput padobrana - funkcionira samo kad je otvoren“, rekao je Albert Einstein. Ovom izrekom pozdravljaju vas Vatreni umovi te vam s dojmovima koji slijede žele da i sami promišljate o stvaranju boljeg sutra kroz pozitivne osjećaje.

Vatreni umovi

Marta Bužanić, 8.d

"Ja se u grupi osjećam lijepo zbog toga što sam okružen svojim prijateljima i mogu puno toga naučiti i zabaviti se."

Filip

"Mi smo Vatreni umovi. Igramo se, projektiramo, pišemo ponekad neke testove itd."

Sara

"U grupi je zanimljivo jer kroz igru učimo i razmišljamo. Kao član grupe osjećam se ponosno i sretno."

Maja

"Volim biti u ovoj grupi jer me potiče u kreativnosti."

Andrej

Koliko ih ima i što sve znače?!

Nakon rođenja, mama i tata su me učili prve riječi. Sve se činilo teško, a nakon prve izgovorene riječi, sve se činilo lagano. Brzo sam naučio i druge riječi i zavolio hrvatski jezik, koji se piše kao što se izgovara. Svugdje oko mene bile su hrvatske riječi. Mogao sam se sa svima sporazumijevati. Odrastajući, sve sam ga više volio. U školi učimo kako se sve možemo služiti njime. Jedino mi je teško zapamtiti kada se piše ije ili je, a kada č ili ć. Volim i hrvatska narječja: čakavsko, štokavsko i kajkavsko narječje. Svi volimo svoj hrvatski jezik kojim je ispričana i slavna prošlost Hrvata.

Noah Marko Mesić, 4.c

Volim svoj materinski jezik, to pokazujem tako da se pravilno izražavam i hrvatski mi je najdraži predmet u školi. Govorim štokavskim narječjem. Moje prve riječi bile su, kao i svakom drugom djetetu, mama i tata. Iako sam rođen u Kanadi i živio sam tamo do pete godine, hrvatski sam jezik naučio govoriti prije engleskog. Moja je obitelj kod kuće govorila hrvatskim jezikom.

Matias Vujnović, 4. d

Bruno Lacković i Matija Supina 8,b

Učiteljica: Priča li ti baka priče?

Luka Marković: Pričala je kada sam bio malen.

Učiteljica: Zar si sad velik!?

Luka Marković: Da, imam vlastitu sobu.

Učenici 3.d razreda objašnjavaju:

Anesteziolog

- to je neki liječnik koji steže (Rajna Tunković)
 - to je anestezija logičnosti (Matija Kozolić)
- (Anesteziolog je čovjek koji daje anesteziju, a anestezijom se u čovjekovom organizmu „isključuje“ bol.)

Okulist

- doktor (čudak) koji ljudima u oko stavlja list (Borna Benčić)
- (Okulist je liječnik specijalist za očne bolesti.)

Autizam

- mjesto gdje se oživljavaju automobili ili kada čovjek autima čita misli (Ivan Kolednjak)
 - neki kvar ili greška u autu (Petra Hercigonja)
- (Autizam je bijeg od stvarnosti, zatvorenost u sebe.)

Kinolog

- kinolog je čovjek koji radi u kinu i objašnjava film (Patricia Šimić)
 - osoba koja ispravlja kičmu (Ivan Novosel)
 - doktor za ljude koji, kada idu previše u kino, ne znaju ništa (Lea Katnić)
- (Kinolog je stručnjak u poznavanju, uzgoju i ocjenjivanju rasnih pasa.)

Tipfeler

- liječnik za tipične ljude (Ivan Novosel)
 - čovjek koji radi felere (Josip Bosnić)
- (Tipfeler je slovna pogreška u tipkanju ili tiskanju.)

Otorinolaringolog

- najduža riječ na svijetu (Josip Bosnić)
 - čovjek koji radi oltare (Luka Juričić)
- (Otorinolaringolog je specijalist za liječenje bolesti uha, grla i nosa.)

Pisci povezani gradom i brojem

Ove se godine slavi 100. godišnjica rođenja dvojice pisaca koje je povezo i naš Zaprešić

Ivan Goran Kovačić, Dragutin Tadijanović i Ivo Kozarčanin u Zaprešiću 22. ožujka 1937.

Josip Velebit značajan je hrvatski pjesnik koji se istaknuo već svojom prvom zbirkom pjesama „Putnikova sjena“. Bio je profesor književnosti, predavao je među ostalim i u osnovnoj školi u Zaprešiću, ali u svom dugom životu (1911.-2000.) nije objavio mnogo djela (još dvije pjesničke zbirke) jer je nakon Drugog svjetskog rata bio isključen iz književnog života i otjeran u književnu šutnju. Posvetio se prevoditeljskom radu, bio je iznimno uspješan kao prevoditelj s njemačkog, mađarskog i estonskog jezika na esperanto. Već 1968. godine na Svjetskoj konferenciji esperantista u Budimpešti osvaja diplome i medalje, a njegov prijevod originalne hrvatske lirike na esperanto nagrađen je prvom međunarodnom nagradom „Picenum“ u Italiji 1974.

O njemu i njegovoj lirici jedan je drugi naš pjesnik i sugrađanin napisao: „Sav se Velebit sastoji u diskretnim

stihovima, u blagim prelivima i zanosima; u tihoj analizi sebe... u koju rijetko padne gruba, oštra riječ. Iskreni i jednostavni, uvijek dirljivi i dragi stihovi...“

Drugi naš sugrađanin, rođen iste godine kada i Velebit (1911.), bio je književnik **Ivo Kozarčanin**. U svom kratkom životu (poginuo je 1941. nesretnim slučajem jer ga je, dok je kasno navečer prolazio pored Topničke vojarne u Ilici, ustrijelio stražar) napisao je više djela od Josipa Velebita („Mati čeka“, „Sviram u sviralu“, „Lirika“, „Tuga ljeta“, „Mrtve oči“, „Tuđa žena“, „Sam čovjek“, „Tihi putovi“) i tri godine živio u našem gradu. Tijekom te tri godine (od 26.11.1935. do 7.9.1938.) tiskan je i njegov najznačajniji roman „Sam čovjek“ (1937.), koji se smatra i jednim od najboljih djela hrvatske književnosti između dva svjetska rata.

Kao sjećanje na njegov trogodišnji boravak, u Zaprešiću mu je prije 25 godina (19.2.1986.) postavljena spomen-ploča, a vrijedni i zanimljivi tragovi njegova boravka i druženja s piscima u razdoblju

između dva svjetska rata još se mogu naći. Razglednica na kojoj su Ivan Goran Kovačić, Dragutin Tadijanović i Ivo Kozarčanin vraća nas na početak ovoga teksta i pisca Josipa Velebita, koji je na esperanto prevodio upravo pjesme Dragutina Tadijanovića.

Povijesna grupa

**Ni ciju mortas, koro mia! La simplaj kaj sinjoraj!
La mort'jen, nia pastito bona. Li fortan portas bastonon**

**(Svi mi umiremo, srce moje! Prostaci i gospoda!
Smrt je naš dobri pastir. On nosi palicu jaku)**

Tadijanovićevi stihovi u prijevodu Josipa Velebita

Otkrili smo i brojne druge godišnjice u 2011. godini:

340. godišnjica

pogubljenja hrvatskog bana Petra Zrinskog i kneza Krste Frankopana u Bečkom Novom Mestu

210. godišnjica

rođenja hrvatskog bana Josipa Jelačića u Petrovaradinu

140. godišnjica

rođenja Stjepana Radića, osnivača Hrvatske seljačke stranke

40. godišnjica

Hrvatskog proljeća i osnivanja Ogranka Matice Hrvatske u Zaprešiću (1971.)

prije 130 godina

umro je književnik August Šenoa

prije 110 godina

dodijeljene su prve Nobelove nagrade (1901.)

prije 100 godina

rođen je pisac Grigor Vitez

prije 70 godina

počeo je Drugi svjetski rat na tlu Hrvatske

PROČITAJTE: neobičan izbor knjiga izvan popisa lektire

Što on to čita?!

Naomi Novik: Zmaj njegova veličanstva

Radnja počinje kada mladić pronađe tajanstveno jaje i počinje se brinuti za njega. Ne zna da će mu se život zbog toga promijeniti, pogotovo kada se iz jajeta izlegne mladi kineski carski zmaj. Mladić pristupa vojsci i počinje njegova borba...

Ovo mi je najdraža knjiga. Odlično je napisana, ima odličnu priču i zanimljivu temu.

Richard A. Knaak: Diablo - Naslijeđe krvi

Pustolov Norrec Vizharan, tražeći magično blago, pronalazi začarani oklop „Krvavog kneza“, jedne od najstrašnijih figura Diablo svijeta. Norrec odlazi na opasno putovanje i za kacigom koja je odvojena od oklopa.

Ovo je odlična knjiga, čija je radnja smještena u magični svijet Diabla, ali ju je možda teže pronaći u knjižnici jer je utemeljena na računalnoj igrici.

Martin Gabričević, 8.b

Njegovo ime pr

Ban je u hrvatskoj povijesti ostavio duboki trag: ukinuo je kmetstvo, ratovao zaslužan je za ujedinjenje Zagreba i uspostavu Zagrebačke na

Ban Josip Jelačić rođen je 16.10.1801. u Petrovaradinu u obitelji baruna Franje Jelačića, a uz Zaprešić je vezan od 1851. godine, kada kupuje Nove dvore, uređuje ih i obnavlja te u njima s obitelji živi do smrti 1859. godine.

Povodom 210. godišnjice rođenja bana Josipa Jelačića u Hrvatskom povijesnom muzeju priređena je izložba „Uspomene na jednog bana“. Izložbu su 20. siječnja 2011. godine razgledali članovi povijesne grupe 7. razreda kako bi dopunili i proširili stečeno znanje o banu, a potom su sudjelovali i u radionici organiziranoj u sklopu izložbe.

U prvom dijelu izložbe predstavljena je obitelj Jelačić, roditelji, braća Antun i Juraj, nećakinje... Obitelj Jelačić porijeklom je iz Bosne, barunski naslov je osigurao otac Franjo Jelačić, o čemu svjedoči barunska grbovnica koju je za zasluge u ratovima dobio od cara Franje I. Grofovski naslov u obitelji donosi ban Josip Jelačić 1854. godine. Dodijelio mu ga je car Franjo Josip I. „za spas Monarhije“.

Izložene su i banove odore na kojima dominira crvena, bijela i plava boja, boje pod kojima se ban borio. Kao vojni zapovjednik Jelačić je jahao na svom omiljenom bijelom konju Emir, kojeg je, kako smo doznali, dobio od prijatelja Omer-paše Latasa.

Dojmljivo je i izloženo oružje; sablje, puške, osobni predmeti, pribor za pušenje i pisanje..., ali i geslo pod kojim kreće u rat protiv Mađara „Što Bog dađe i sreća junačka“.

O banovu ugledu i popularnosti svjedoče i mnogobrojni darovi, od domoljuba, raznih udruga do građana Beča i ruskog cara Nikole I., a tu su i medalje, ordeni, diplome...

Na bana se pozivao i hrvatski narod 1903. godine kada je nastala i omiljena pjesma „Ustani bane“, koju smo rado i na izložbi poslušali.

Hrvatska banica Sofija vjenčala se za bana kao 16-godišnjakinja 1850. godine. Skromnošću, ljepotom i mladošću banica je osvojila hrvatski narod, a nas se dojmio i prsten bana i banice s urezanim tekstom „Tko nas želi rastaviti, mora nas slomiti“.

Gubitak jedinog djeteta, kćerkice Ane, značio je početak Jelačićeve tragedije. Ban sa Sofijom putuje po lječilištima Monarhije, bolestan je, a Hrvatska ulazi u teško razdoblje Bachova apsolutizma, u kojem je zabranjena hrvatska trobojnica pod kojom se ban borio, raspušten je Hrvatski sabor, ukinuto Bansko vijeće, dokinuta samouprava županija, uvodi se njemački jezik. Dio izložbe posvećen je banovoj smrti 20.5.1859. godine i posljednjem ispraćaju.

Njegove riječi „Moje ime pripada povijesti. Ona će o meni pisati, ali o onom što se krilo u mom srcu, neće ništa kazati“ urezat će mi se trajno u sjećanje.

Ban je pokopan u zaprešićkim Novim dvorima, uz svoju kćerkicu i braću. Otišao je u povijest, postao je legenda.

Nasljednik Novih dvora i ostavštine Jelačić prvo je bio brat Juro (nakon Sofijine preudaje), a zatim njegove kćeri Vera i Anka koje imanje ostavljaju hrvatskom narodu. Obilazeći izložbu i putujući banovim životom i djelom, postao nam je bliži ne samo kao ban nego prije svega kao čovjek.

Ana Bagarić, 7.d

dišnjica rođenja bana Josipa Jelačića

ipada povijesti

s Mađarima, osnovao zastupnički Sabor, vratio Međimurje Hrvatskoj, obiskupije, te za razvoj kulturnih i obrazovnih ustanova

Fotografije: Franko Jurčec, 7.d

Dio inventara blagovaonice

Vjerodostojan zapis o kupnji Novih dvora

Još nekoliko važnih godina vezanih uz bana i Nove dvore:

27.5.1861. u Novim dvorima, na banovu grobu, održana je svečana misa zadušnica, kojoj je nazočio ban Josip Šokčević i gotovo cijeli Hrvatski sabor. Misu je vodio biskup Josip Juraj Strossmayer. Tom je prigodom izdana i zbirka Jelačićevih pjesama koju je s njemačkog jezika preveo Dimitrija Demeter, a iste je godine počela i akcija prikupljanja novca za banov spomenik.

19.19.1866. iz Beča je u Zagreb dopremljen Jelačićev spomenik, rad kipara Dominika Fernkorna (uklonjen s glavnog zagrebačkog trga 1947. i ponovo postavljen 1990. godine).

1901. u Zagrebu je umro banov brat Juro Jelačić, vlasnik Novih dvora i predsjednik Hrvatsko-slavonskog gospodarskog društva.

1991. u Novim dvorima svečano je obilježen Dan državnosti, a započelo je njihovo uređenje. Danas su Novi dvori omiljeno mjesto izletnika i stanovnika.

Povijesna grupa

Razni uporabni predmeti

Grobnica obitelji Jelačić u Novim dvorima

Božićna euforija

Gle, padaju petarde,
skoro da glavu izgubio nisam.
Kraj je godine!

Krenuo sam kući i znao sam
da će me mama
remenom natući.

Mi kasnije krenusmo na put,
no u tom času zlom,
putovnica mi istekne.

Vrativši se kući
legao sam i umro.
Umro na jedan dan.

Vani je padao bijeli snijeg,
i padao, i padao.
I već se mrak spušta.
I već, već tonem u san.

Fabian Leovac, 8.b

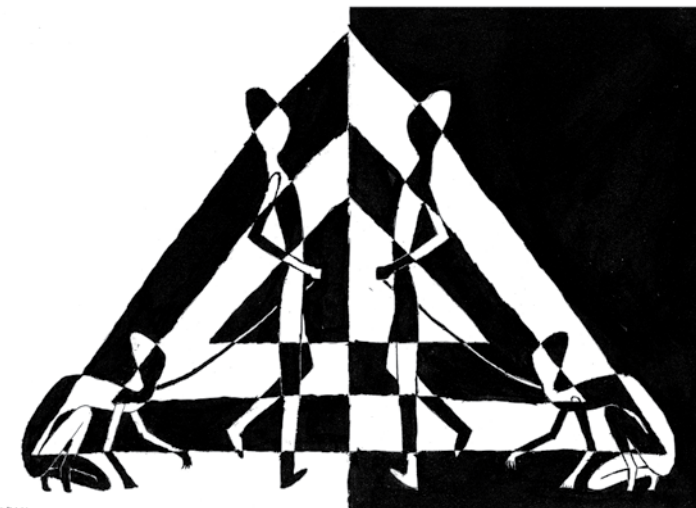
Život naš

„Andrea! Diži se,“ viče Ivona, „nemoj da te ja moram izvući iz kreveta!“ „Dobro, subota je,“ javljam se iz kreveta. Odjednom me iz sna probudi hladan mlaz vode. Sad mi je već bilo dosta i napola otvorenih očiju počnem trčati za sestrom. Ona se samo smijala i govorila: „Rekla sam ti, a i eto, sad se usput i rekreiraš trčeći za mnom.“ Samo sam ironično uzvratila: „Baš si brižna sestra. Ovaj jutarnji tuš mi je godio.“ Zajedno smo se spremile i ušle u kuhinju. Tamo nas je dočekao naš „uzor“ - brat Robert. Robi je već jeo kruh i umakao prste u Nutellu. Ah, taj Robi, nikad nisam razumjela njegovu poznatu teoriju da čemu koristiti vilicu i žlicu kad nam je Bog podario prirodan pribor za jelo - prste. Pokraj stola je stajao tetrapak s mlijekom koji je brat praznio brzinom od 100 mililitara u sekundi. Počele smo sipati pahuljice u zdjele. Jedva smo čekale da ih smažemo, dok nismo ulile mlijeko. Mlijeko puno Nutelle i komadića kruha! Krivac Robi se samo nakesio i odvratio: „Pa oduvijek si htjela čokoladno mlijeko.“ Ivona i ja odlučile smo nešto poduzeti. Sljedeće jutro nije me probudio mlaz vode, nego bratov uzvik: „ANDREAAA! IVONAAA!“ U Nutellu smo dodale papra. Tada je napokon nešto naučio, a mi smo konačno dobile svoju Nutellu i mlijeko bez ostataka hrane.

Andrea Bernat, 8.b

Kad imamo ujutro školu, teško se budim. Moja mama se potruđi rano da mi uljepša svako buđenje. Upadne mi u sobu, digne rolete i počne vikati: „Probudi se, zakasnit ćeš u školu, pa što je tebi?“ Ustanem i spremim se za školu, a mama me čeka u kuhinji i kaže uvijek isto: „Pojedi nešto!“, a ja odgovorim: „Ne mogu, tek sam se probudio!“ Odem u školu i onda se šest sati odmaram od mame. Dođem kući, a mama upita: „Kako je bilo u školi?“ „A kako bi bilo?“ odgovorim te legnem da odmorim. Majka se već dere: „Josipe, suđe operi!“ Potom me tjera učiti jer, kako ona kaže, stalno visim na facebooku, ali kada učim, nikad mi ne kaže: „Josipe, dosta je učenja, odi malo na facebookak!“ Oko 18 sati počinje moje omiljeno doba dana jer počinju sapunice, a mama se ne da smetati. Da ju slučajno nešto upitam, već bi mi pronašla neki posao, pa zato ne smetam.

Josip Jakopić, 8.d

Maja Ratajec, 8.d

Ena Kiralj, 8.d

Moja mama ima brojnu obitelj koja se redovito na sve važne obiteljske prigode skuplja u punom broju. Uvijek su prisutne četiri različite generacije. Od najstarije generacije je prisutna samo moja draga baka. Jedna, ali najmoćnija! Obično moja mama priča sa svojim setrama, moj tata sa svojim šogorima i nećacima, a manja djeca se međusobno igraju, pa se moja baka počinje osjećati zapostavljenom. Da bi skrenula pažnju na sebe, počinje pričati koja je od njezinih kolegica umrla, dajući tako do znanja da neće ni ona dugo. A ako primijeti da se ni na to nitko ne obazire, onda pokušava sve nadglasati govoreći: „Mogu li ja nešto važno reći?“ Na taj način zapravo uvijek prekine veselu atmosferu. Moja mama i njezine sestre često potom napuste prostoriju pa ostaju samo moji pristojni dvadesetogodišnji bratići koji imaju za nju strpljenja. Gotovo svaki zajednički obiteljski ručak događa se ista priča.

Ariana Šragalj, 8.d

nije lako, a dosadno nam sigurno nije nikad

svagdašniji...

Tata je obilazio dnevni boravak i samo govorio kako nema dovoljno mjesta i da ne zna gdje će svi sjesti. Dok su njega mučili ti strašni problemi, mama se u kuhinji mučila prerano pečenicim krumpirima koji će se ohladiti i krivom količinom rezanaca u juhi. Moja je najuža obitelj jako velika pa su takve dogodovštine kod nas uobičajene i već sam se prestala obazirati na to. U tom svom „ludilu“ naša draga obitelj počela je dolaziti. Malo-pomalo u prostoriji je bilo 30-ak mojih bratića, teta, tetaka, djedova... Suprotno tatinom strahu zbog mjesta i maminim hladnim krumpirima, sve je dobro prolazilo. No, tada su započele priče o tome tko od mojih bratića ima djevojku i kakvi smo moji bratići, sestrična i ja bili kad smo bili mali - dakle uobičajene nemile teme. Svakog pojedinačno podsjetak kakav je bio, koje je gluposti radio i kako smo bili „zločesti“. Da, da, i tako u krug. Sada u obitelji već imamo i dvoje male djece i svi su pomalo hipnotizirani njima, pa uz sva ta „buci-buci“ tepanja znaju ponekad i zaboraviti istaknuti kako smo bili uistinu divna djeca.

Marta Bužanić, 8.d

Pogled s mog prozor

Ujutro, kad se probudim, pogledam kroz prekrasan i velik prozor. Vidim raspjevane i razigrane ptice u proljeće. Kada pogledam ljeti, vidim toplo sunce kako grije zemlju. U jesen vidim samo hladne kiše i mrzovoljni vjetar. Zimi vidim bijele i razigrane pahuljice. Moj prozor je najčarobniji na svijetu!

Petar Bulić, 3.e

Patrik Hrkovac, 5.d

Moje je srce otvoren prostor

Pogled s mog prozora je divan. Kada otvorim prozor, otvoreni prostor ulazi k meni.

Za mene je otvoreni prostor sloboda, nesputanost. To je zelena trava koja nema ni početka ni kraja, trava koju obasjava sunce u kojoj zuje zlačane pčele.

Moje srce je otvoreni prostor. U mom srcu ima ljubavi prema roditeljima, braći, prijateljima, školi, sportu.

Za mene je najveći otvoreni prostor mašta. U mašti nema nikakvih granica. Nema nikakvih prepreka i u njoj je sve moguće.

Sara Capan, 6.c

Tamo gdje je sve po mom

U to mjesto odlazim u svojoj mašti kad me netko naljuti, nakon svađe ili tučnjave, kad mi je dosadno ili bezveze. Tamo je sve po mojoj volji.

U mojoj je oazi, kao što rekoh, sve po mom, to je mjesto negdje jaaako daleko, u zemlji gdje nema ni profesora ni ikoga tko bi me mogao uznemiriti, negdje jako daleko od škole i bilo koje obrazovne ustanove.

Tamo se mogu odmoriti od učenja, pisanja i svih ostalih obveza. Ne moram pospremati sobu, slagati krevet i raditi što mi se ne da i što je meni glupo. Ondje se nalaze svi ljudi koji me vole i koji me ne tjeraju ni na što.

Ondje sunce vječno sja, nema noći, već samo dan, ondje je nebo plavo k'o san, gdje letim vješto k'o Petar Pan. Tamo su mora gdje plivaju sirene, tamo je cvijeće što nikada ne vene. To je mjesto lijepog krajolika, tamo sam vječno miran ja.

Lovro Pavliško, 6.a

Lucija Domiter, 5.b

Pomažući drugima,

Ujedinjeni narodi su 2001. godinu proglasile međunarodnom godinom volontera,

Volontiranje je neplaćena aktivnost kojom pojedinci samostalno ili kao dio neke grupe ili organizacije pridonose dobrobiti svoje zajednice ili cijelog društva. Volontiranje se javlja u raznim oblicima: od tradicionalne međusobne pomoći do organiziranog djelovanja zajednice u kriznim vremenima, a uključuje i suzbijanje siromaštva. Volontiranje je jedan od kamen-temeljaca civilnog društva jer potiče najplemenitije aktivnosti čovječanstva: zauzimanje za mir, slobodu, mogućnost izbora, sigurnost i pravičnost za sve ljude. Međunarodna godina volontera je godina u kojoj se na razne načine širom svijeta pažnja posvećuje volonterima, a 2011. ponovo je godina volontera.

Tri najvažnije odrednice volontiranja:

- **dobrovoljno - obavlja se bez ikakve prisile, slobodno;**
- **neplaćeno - ne radi se iz želje za zaradom, nego besplatno;**
- **solidarno - radi se iz suosjećanja i želje da se nekom pomogne.**

Poznate hrvatske volonterske udruge su Volonteri Ujedinjenih naroda (UNV), Volonterski centar Zagreb (VCZ), a u Zaprešiću postoje dvije volonterske udruge: Šapica (utočište za napuštene pse) te Mrkvića (utočište za kuniće i divlje zečeve).

Porazgovarali smo sa Suzanom Kolman Krnjić, potpredsjednicom volonterske udruge Šapica, koja se brine o napuštenim i odbačenim psima. Psi se udomljuju besplatno, ali udomitelji moraju imati uvjete za dobar i kvalitetan život (hrana, voda, ugodan smještaj, higijena).

Koliko dugo udruga Šapica postoji i koji joj je cilj?

Udruga Šapica iz Zaprešića osnovana je 2006. godine radi zbrinjavanja i udomljavanja napuštenih, izgubljenih, zlostavljanih i ranjenih životinja te promicanja njihovih prava.

Koliko imate pasa i tko se brine o njima?

Kako psi u skloništu žive u neadekvatnim uvjetima i o njima se brine samo jedna osoba, potrebni su nam volonteri koji bi malo prošetali pse i družili se s njima. Udruga Šapica godišnje udomi oko 200 pasa, i to isključivo kao ljubimce, odnosno u obitelji gdje se pas drži kao član obitelji, a ne na lancu ili u boksu. Psi se udomljavaju diljem Hrvatske, ali i u Sloveniju, Austriju, Njemačku i Švicarsku.

Gdje psi borave i imaju li dobre uvjete za život?

Na području Zaprešića, gdje Šapica djeluje, psi se smještaju u stacionar u Dubravici koji nije pogodan za držanje pasa. Radi se o starim stajama za stoku, koje su preuređene tako da se u njima mogu držati psi. Staje su mračne, vlažne, a psi se drže u boksovima gotovo cijeli dan jer ne postoji ispust (vanjski dio boksa) u kojem bi se psi mogli prošetati.

Hoće li se to promijeniti?

Udruga Šapica želi i traži od Grada Zaprešića izgradnju novog skloništa, koje će biti u skladu sa zakonom (postoje Pravilnici o skloništimu) i gdje će psi imati ugodniji život dok čekaju novi dom!

Kako i tko sve može udomiti pse?

Sam postupak udomljavanja ide otprilike ovako: nakon razgovora s mogućim udomiteljem, a zadovoljava neke uvjete udruge, povjerenstvo ide u pretkontrolu u provjeru uvjeta. Tek ako i pretkontrola prođe u redu, potpisuje se ugovor o udomljavanju i pas može ići u novi dom. Udruga i nakon udomljavanja ostaje u kontaktu s vlasnikom i prati daljnji život psa.

Imate li profesionalne veterinare?

Da, imamo, stacionar je u vlasništvu Veterinarske stanice Zaprešić.

Suradujete li sa stranim zemljama?

Udruga Šapica suraduje s udrugama za zaštitu životinja u europskim zemljama i udomljava pse samo u provjerene uvjete držanja, npr. u Sloveniji, Švicarskoj, Njemačkoj, Austriji.

Tko može biti volonter i koliko ih imate?

Svatko tko ima volje, želje i ljubavi prema psima može biti volonter. Dovoljno je ispuniti zahtjev za volontiranje. Za sada imamo 10-ak volontera starosti od 10 do 50 godina. Maloljetnici za volontiranje moraju dobiti pismeno dopuštenje roditelja.

Jan Peranić, Lovro Mihalić i Gabriel Peić, 6.d

pomažeš i sebi

cijeneći njihov veliki doprinos razvitku humanijeg društva u svim zemljama svijeta

Prostori udruge 'Šapica'

Ivan Crnoja, 1.a

Budim se. Ne da mi se ustati, u krevetu je toplo. Promeškoljim se i sjetim da mi je rođendan. Očekujem mamin i tatin dolazak, ali nema ih. Žurim u kuhinju. Već dugo sam im naglašavala da za rođendan želim jednog malog rotwailera. Posebno sam to činila zadnjih tjedan dana. Tata, kao i ja, obožava pse, pa sam bila sigurna da ću ga i dobiti. Svake godine na svoj rođendan posebno sam raspljošana, svijet tuge i razočaranja za mene ne postoji. Ulazim u dnevni boravak. Svi su nekako obični. Mama pravi doručak, sestre gledaju crtice, a tata pije kavu i čita novine. Mama kaže: "Vidi tko se sjetio ustati! Pa, dobro jutro!" Iznenadena sam, ali ne onako kako sam mislila. Nisam znala što bih, pa kažem: "Šalite se!? Vi ne znate što je danas!?" Čudno me gledaju, a onda tata nadoda: "A, znam!"

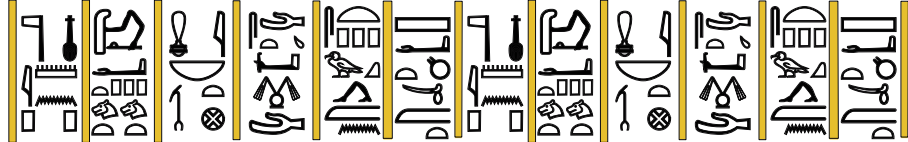
"Aleluja! Napokon!" pomislim.

Sretan što se dosjetio, kaže: "Pa kako sam mogao zaboraviti!? Danas je film sa Stevenom Seagalom na Novoj TV u osam navečer. Moram ga pogledati!" U tom trenutku moja nada nesta u vjetru. Ne mogu vjerovati da su zaboravili moj rođendan! Moj! Mama doda ulje na vatru i dobaci: "Idi i počisti svoj ormar! Mislim da bi se unutra mogle izleći i zmijel!" Ljuto odgovorim: "Ali već jesam! Jučer!" Onda se tata umiješa: "Ne odgovaraj majci, idi i uradi što ti je rekla! Odmah!" "Kako su mogli zaboraviti moj rođendan? Ali, kako? To pitanje vrti se u mojoj glavi. Suznih očiju idem počistiti određeno. Samo što ne zaplačem. Teškog srca ulazim u sobu i gle: najljepši prizor ikad! Na mojoj ružičastoj dekici leži mali psić. To prekrasno stvorenje izgledalo je kao sićušno crno klupko sa smeđim šapicama i ljubičastom ogrlicom. A tek kad je otvorio okice, crne kao ugljen, kao dva crna svjetlucava draga kamena, mojoj sreći nije bilo kraja. U sobu ulazi tata: "Zar si stvarno mislila da smo zaboravili tvoj rođendan?" Za njim, smiješeći se, ide mama: "Vidiš da je dobro što si me poslušala." Oduševljena sam. Zagrlim roditelje i ispričam se majci. Shvaćam da imam roditelje koje bi svako dijete poželjelo. Psića sam nazvala Arno. Svaki put kad ga pogledam, sjetim se pouke koju sam tog dana naučila.

Ana Bagarić, 7.d

Korina Đurđević, 1.d

Provjereno, nema krokodila u Nilu!

U prvome polugodištu učila sam o drevnome Egiptu pa možete zamisliti kako sam se osjećala kada su mi roditelji rekli da ću osam dana provesti u toj čarobnoj zemlji

Glavni grad Egipta je Kairo. Zanimljiv je i pun suprotnosti. S jedne strane tu su veličanstvene piramide iz doba faraona i prelijepe džamije, a s druge strane prljavština, smeće i smog. Ulice su u pravom kaosu. Prepune su automobila, a ja nisam vidjela niti jedan semafor ili obilježen pješački prijelaz. Javni prijevoz čine kombiji u koje ljudi uskaču dok su u pokretu.

Ne zvuči li to opasno?

Piramide u Gizi

Najpoznatije egipatske piramide (Keopsova, Kefrenova i Mikerinosova) iz doba starog kraljevstva, smještene su na visoravni Gize, koja se nalazi u predgrađu Kaira. Giza je prije gotovo pet tisuća godina postala mjesto kraljevskih grobnica tadašnjeg

glavnog grada Memfisa. Piramide smo posjetili u osam sati ujutro, a izgledale su kao da su u magli zbog smoga nad kairskim ulicama.

Egiptat - dar Nila

Nil je najdulja rijeka na svijetu. Iako se nalazi u srcu Afrike, zemlja oko rijeke Nil veoma je plodna i ima puno zelenila - osobito palmi i banana. Ploveći Nilom, zamijetila sam ljude koji se u njemu kupaju, peru rublje, napajaju životinje, love ribu. Često se misli da u Nilu ima krokodila, no nakon izgradnje velike Aswanske brane, krokodili žive samo u umjetnom jezeru Nasser.

Ipak, najviše mi se svidio izlet u nubijsko selo Felukom i jahanje na devama. Bilo je pomalo zastrašujuće, ali zabavno. Deve su nas dovele do nubijske škole gdje smo učili nubijski. Taj jezik nimalo ne slični našem i bio nam je pomalo smiješan. Mislim da bih ga teško savladala.

Hramovi

Posjetili smo razne hramove smještene duž rijeke Nil: Horusov hram u Edfuu je najveći i najbolje sačuvan Ptolemejski hram u Egiptu koji je bio prekriven pijeskom i muljem gotovo dvije tisuće godina; jedinstveni hram

u Kom Ombu posvećen dvama bogovima: bogu-sokolu Horusu i bogu krokodila Sobeku; te hram u Luxoru posvećen tebanskoj trijadi Amonu, Mutu i Honsuu do kojeg se dolazi Avenijom sfingi koja je nekada bila duga dva kilometra.

Dolina kraljeva

U Dolini kraljeva nalaze se grobnice raznih faraona, njih čak 65. Posjetila sam grobnicu Ramsesa IX, Ramsesa III i Thutmosea III. Grobnice su ukopane duboko u zemlju. Svi faraoni su htjeli da njihove grobnice budu sakrivene.

Najdublja je grobnica Thutmosea III., no ni to nije sačuvalo grobnicu od razbojnika.

Moji snovi su se ostvarili. Kući sam došla prepuna dojmova. Ovo putovanje pamtit ću cijeli život.

Hana Ban, 5.a

In, on, under

Where is the parrot, where is the parrot?
On the shelf, on the shelf.

Where is the turtle, where is the turtle?
In the cupboard, in the cupboard.

Where is the pig, where is the pig?
Under the chair, under the chair.

In, on, under.
In, on, under.

Where is the elephant, where is the elephant?
In the cage, in the cage.

Where is the lion, where is the lion?
On the tree, on the tree.

Where is the snake, where is the snake?
Under the bench, under the bench.

In, on, under.
In, on, under.

Luka Guliš, 2.a

Osnovna škola Ljudevita Gaja Zaprešić

Knjižnica Spajalica Kontakti CARNet Webmail

|| Naslovnica ||

Naslovnica
O školi
Nastava
Kutak za roditelje
Razmjena znanja
Oglasna ploča
Foto-galerija
Korisničke postavke

Login

Korisnik:
Lozinka:
Prijava

Brojač posjeta

Ispis statistike od 19.02.2010

Ukupno: **32162**
Ovaj mjesec: **1605**
Ovaj tjedan: **374**
Danas: **57**

Eko škola od 2003.g.

vijesti

Dan škole, 27.05.2011.

opširnije

objavio: Tomislav Cerinski datum: 30.05.2011 14:11

Vodič za roditelje veljača/ožujak/travanj 2011

opširnije

objavio: Tomislav Cerinski datum: 26.05.2011 14:21

Državno natjecanje i smotra iz fizike

opširnije

objavio: Tomislav Cerinski datum: 13.05.2011 16:19

„Gajevci“ snimili novi film

opširnije

Tražilica

Napredno pretraživanje
Traži

Kalendar

« Svibanj 2011 »

Po	Ut	Sr	Če	Pe	Su	Ne
25	26	27	28	29	30	1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31	1	2	3	4	5

Prikazani događaji

Anketa (mala)

Pazim na svoje zdravlje tako što se:

- zdravo hranim
- puno krećem
- uopće ne pazim na svoje zdravlje
- ništa od navedenog

Glasaj
Rezultati Arhiva

Korisni linkovi

Učenici

- Priručnik za učenje
- Portal za škole
- Školica
- Odlikaji

„Obrazovanje je prijateljstvo koje nijedna nesreća ne može umanjiti, nijedan zločin razoriti, nijedan neprijatelj udaljiti, nijedna vlast podjarmiti - kod kuće prijatelj, izvan kuće preporuka; u samoći utjeha, u društvu ukras. Obrazovanje može stajati financijskih žrtava i mentalnih patnji, ali u novcu i u vrijednostima života, ono će dug svake cijene nadoknaditi na stotinu načina.“